

- 2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 i art. 4 ust. 3 TUE oraz prawem do sądu należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy orzekający w sprawie o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego sądu krajowego z powodu istotnych uchybień w trakcie postępowania nominacyjnego, ma obowiązek zarządzić środek tymczasowy i zakazać pozwanemu w takiej sprawie orzekania we wszystkich innych sprawach objętych prawem Unii pod rygorem bezskuteczności podjętych przez takiego sędziego czynności lub wydanych orzeczeń oraz nakazać innym organom powstrzymanie się przed przydzielaniem takiemu pozwanemu spraw lub wyznaczaniem go do składów orzekających?
- 3) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 w związku z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę prawa do sądu należy interpretować w ten sposób, że:
- a) sąd krajowy ma obowiązek odstąpić od stosowania zakazu „kwestionowania umocowania sądów” oraz „ustalania lub oceny przez sądy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości”, takiego jak w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, gdyż respektowanie przez Unię tożsamości konstytucyjnej Państw Członkowskich nie uprawnia ustawodawcy krajowego do wprowadzenia rozwiązań godzących w podstawowe wartości i zasady Unii?
- b) tożsamość konstytucyjna państwa członkowskiego nie może pozbawiać prawa do niezawisłego sądu ustanowionego na mocy ustawy, gdy procedura nominacyjna poprzedzająca wręczenie aktu powołania dotknięta była uchybieniami opisanymi w pytaniach prejudycjalnych w sprawach C-487/19 oraz C-508/19 a jej uprzednią sądową kontrolę wyłączono celowo i w sposób oczywiście sprzeczny z krajową konstytucją?
- 4) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 w związku z art. 19 TUE oraz zasadę prawa do sądu i art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że treść pojęcia tożsamości konstytucyjnej państwa członkowskiego w zakresie dotyczącym prawa do sądu może być ustalana w sposób wiążący dla sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego tylko w ramach dialogu z Trybunałem Sprawiedliwości toczonego przez ten sąd lub inne sądy krajowe (np. sąd konstytucyjny) przy wykorzystaniu postępowania prejudycjalnego?
- 5) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 267 TFUE oraz zasadę ogólną prawa do sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy należy interpretować w ten sposób, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego odrzuca wniosek o przekazanie akt sprawy, gdy z wnioskiem takim wystąpiła osoba powołana na stanowisko sędziego na podstawie przepisów krajowych oraz w okolicznościach prowadzących do ukonstytuowania sądu niespełniającego wymogów niezależności i niezawisłości oraz niebędącego sądem ustanowionym ustawą, bez konieczności uprzedniego wyczerpania trybu postępowania, o którym mowa w pytaniu prejudycjalnym C-508/19 lub w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 19 listopada 2019 r., C-585/18, C- 624/18 i C-625/18, A.K. i in.?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 2 października 2020 r. – T. M. przeciwko T. D., M. D., P. K., J. L., M. L., O. N., G. Z., A. S.,
Skarbowi Państwa – Sądowi Najwyższemu**

(Sprawa C-495/20)

(2021/C 44/24)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T. M.

Strony pozwane: T. D., M. D., P. K., J. L., M. L., O. N., G. Z., A. S., Skarb Państwa – Sąd Najwyższy

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 279 TFUE oraz art. 160 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem w związku art. 4 ust. 3 oraz art. 19 ust. 1 TUE oraz w związku z punktem 1) tiret pierwszy i drugi postanowienia Trybunału Sprawiedliwości z 8 kwietnia 2020 r. w sprawie C-791/19 R Komisja p. Rzeczypospolitej Polskiej należy rozumieć w ten sposób, że Prezes Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie może do czasu rozstrzygnięcia sprawy C-791/19 R żądać przekazania akt sprawy o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego z uwagi na zawieszenie stosowania art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 825 ze zmianami)?

- 2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 i art. 4 ust. 3 TUE oraz prawem do sądu należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy orzekający w sprawie o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego sądu krajowego z powodu istotnych uchybień w trakcie postępowania nominacyjnego, ma obowiązek zarządzić środek tymczasowy i zakazać pozwanemu w takiej sprawie orzekania we wszystkich innych sprawach objętych prawem Unii pod rygorem bezskuteczności podjętych przez takiego sędziego czynności lub wydanych orzeczeń oraz nakazać innym organom powstrzymanie się przed przydzielaniem takiemu pozwanemu spraw lub wyznaczaniem go do składów orzekających?

- 3) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 w związku z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę prawa do sądu należy interpretować w ten sposób, że:
 - a) sąd krajowy ma obowiązek odstąpić od stosowania zakazu „kwestionowania umocowania sądów” oraz „ustalania lub oceny przez sądy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości”, takiego jak w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, gdyż respektowanie przez Unię tożsamości konstytucyjnej Państw Członkowskich nie uprawnia ustawodawcy krajowego do wprowadzenia rozwiązań godzących w podstawowe wartości i zasady Unii?

 - b) tożsamość konstytucyjna państwa członkowskiego nie może pozbawiać prawa do niezależnego sądu ustanowionego na mocy ustawy, gdy procedura nominacyjna poprzedzająca wręczenie aktu powołania dotknięta była uchybieniami opisanymi w pytaniach prejudycjalnych w sprawach C-487/19 oraz C-508/19 a jej uprzednią sądową kontrolę wyłączono celowo i w sposób oczywiście sprzeczny z krajową konstytucją?

- 4) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 w związku z art. 19 TUE oraz zasadę prawa do sądu i art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że treść pojęcia tożsamości konstytucyjnej państwa członkowskiego w zakresie dotyczącym prawa do sądu może być ustalana w sposób wiążący dla sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego tylko w ramach dialogu z Trybunałem Sprawiedliwości toczonego przez ten sąd lub inne sądy krajowe (np. sąd konstytucyjny) przy wykorzystaniu postępowania prejudycjalnego?

- 5) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę ogólną prawa do sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy należy interpretować w ten sposób, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego odrzuca wniosek o przekazanie akt sprawy, gdy z wnioskiem takim wystąpiła osoba powołana na stanowisko sędziego na podstawie przepisów krajowych oraz w okolicznościach prowadzących do ukonstytuowania sądu niespełniającego wymogów niezależności i niezawisłości oraz niebędącego sądem ustanowionym ustawą, bez konieczności uprzedniego wyczerpania trybu postępowania, o którym mowa w pytaniu prejudycjalnym C-508/19 lub w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 19 listopada 2019 r., C-585/18, C-624/18 i C- 625/18, A.K. i in.?